

skal ogsaa hjælpe Jer til at faa de Ketteler og Lempelser, der kunne være rimelige. Alt det er Betimeligheds spørgsmål, og jeg mener, at den ærede Minister her har handlet efter funde og gode, almindelige konstitutionelle Begreber, men det er i og for sig og for denne Sags Vedkommende ikke noget, han kan tilegne sig særlig Ros for. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, at Lovforslaget skal ledsages af andre Skattelove, vil jeg for det første sige, at vi jo ikke have set disse endnu, og overhovedet maa de jo behandles ud fra deres egne Forudsætninger. Det, at vi overhovedet faa Spørgsmaalet om en Formue- og Indtægtskat til Behandling rent i al Almindelighed, beviser jo ikke, at vi dermed i og for sig have naaet en Formål. Og hvad endelig det angaar, at Ministeren ikke har optaget Spørgsmaalet om en Landbrugsbeskyttelse, saa kan dette dog vist ikke betragtes som Mægling. En Mægling skulde jo foregaa mellem to uenige Parter, og her komme to Parter, hvoraf ingen forlanger Landbrugsbeskyttelse, begge Parter ere paa Forhaand blevne enige om, at det gaar ikke, det er ikke den Vej, ad hvilken vi redde os. Men naar to Parter, der vel trættes om andet, ere enige om een Ting, kan man ikke sige, at det er Mægling, at Ministeren siger: Denne ene Ting vil jeg heller ikke have. Mægling skulde dog vise sig ved, at Uoverensstemmelse bleve forsonede, og ikke ved, at man erklærer sig enig i det, som de to Parter i Forvejen ere enige om. Jeg kan derfor ikke anerkende dette Mæglerstandpunkt. Svordan man end vil se derpaa, er det givet, at skal der ligge nogen som helst mæglerende Rolle i Ministerens Holdning, bliver den absolut passiv, uirksom. Men værre er det, at Ministeren ved Forelæggelsen her har givet det, som skulde være Mæglerrollen, en negativ Karakter ved at optage det Spørgsmaal, som Ministeren maatte vide vilde blive et brændende Divergensspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Brændevinskat. Derved har Ministeren gaaet et Skridt videre og kastet et nyt Hovedspørgsmaal ind i Behandlingen. Det skal indrømmes, at det var foregrebet for saa vidt allerede ved Flertallets Stilling i Toldkommissionen ved Forslaget om Beskatning paa Indførsel af udenlandsk Spiritus, men den egentlige Behandling af selve Hovedspørgsmaalet er dog altsaa foranlediget af Ministeren, og det maa siges, at det selvfølgelig vanskeliggør Opgaven at komme til en naturlig og rimelig Afgørelse af selve Tarifspørgsmaalene. Det skal jeg komme tilbage til senere. Men selv da den højtærede Minister havde Ordet i Forgaars, synes det mig,

at Antydningerne af Smødekønnen fra denne Side var svagere, end at jeg derpaa kunde bygge noget stort Haab om Sagens Løsning paa en tilfredsstillende Maade. Jeg ved jo, at disse Udtalelser ere blevne opfattede forstikkelig. Jeg har allerede hørt at f. Eks. det ærede Medlem for Hornslet (Keergaard) allerede deri syntes at finde en Antydning af, at der endnu var Indrømmelser at naa fra den Side. Ja, jeg nærer for saa vidt ingen Tvivl om, at der jo ikke er nogen, der staar saa stift, at en eller anden Indrømmelse ikke kan opnaas, et saadant Ultimatum stiller man ikke op, men Antydningerne fra den ærede Minister syntes mig rigtignok saa spage og gjorde paa saadanne Punkter, at de ikke for mig skabte lysere Udsigter til en Løsning. Dermed være ikke udelukket, at en fortsat Forhandling kan føre derhen imod. Jeg er Skeptiker, som det er blevet sagt, det kan godt være, men jeg tror ikke, det kan nytte at se Sagen fra et lysere Synspunkt end det, man selv kommer til at tro paa. Jeg skal blot gøre enkelte Antydninger i den Retning. Da den højtærede Finansminister f. Eks. talte om Kaffeolden, antydede han ganske vist, at det var jo muligt at tænke sig en fortsat Forhandling, som kunde føre til en Reduktion af Kaffeolden, men den ærede Minister fremhævede bestemt een Ting, og det kan jeg godt forstaa, naar han stiller sig paa et ensidigt Finansministerstandpunkt. Det var det, at noget af Kaffeolden maatte bibeholdes. Der ligger Hunden begravet. Naar vi bare beholde noget af Olden, have vi det, som altid fra et Finansministerstandpunkt og til Dels fra et Landstingsstandpunkt er det eftertragteligstverdigste, vi have noget, der kan vokse. Det er disse store finansielle Hovedposter, hvor der stadig foregaa en Vækst af Olden, det er dem, der bestandig vokse op, ikke alene paa Grund af Befolkningsmængdens Forøgelse, men tillige paa Grund af det stadig forøgede Forbrug, og det er noget, som naturligt vil fortsætte sig i al Fremtid. Derfor er det ret naturligt, at man fra den Side, hvor man overhovedet vil søge at bevare de indirekte Skatter og ikke alene bevare dem i det nuværende Omfang, men endog haaber paa, at de skulle vokse til Fuldstigelse af de voksende Statskrav, bestandig holder noget tilbage, der kan vokse. Det har jo vist sig, at denne Kaffeold paa 12½ Ore er vokset op langt over de Muligheder, man tænkte sig ved Toldlovens Affattelse. Nu kan man gerne sige: Vi beklippe den noget. Der vil dog blive noget tilbage, som kan vokse saa sikkert, at der derved kan blive en bestandig forøget Indtægtstilgang for Statskassen.